

The illustration depicts a large, grey, spotted creature, possibly a bear or a bear cub, with long, dark antennae extending upwards. The creature's body is covered in dark spots and has a textured, fur-like appearance. Three red line-art figures are drawn on its side, each in a different pose, possibly representing different stages of a dance or movement. The background is a solid, vibrant red color.

maluj mŕru
ερωτου vzhŕru

marta dancigerová

nastole

Maluj můru nohama vzhůru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Dancingerová
Maluj můru nohama vzhůru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

maluj mŭru
εμπεριου vzhŭru

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

**maluj mŕru
εραγου vzhŕru**

**marta
dancingerová**

nastole

© Marta Dancingerová, 2024

Illustration © Barbora Müllerová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-206-9

ISBN e-knihy 978-80-7448-208-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-211-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-7448-212-0 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

OBSAH

Anička	9
Franta, 1939	27
Výtah 1	31
Franta, 1944	49
Výtah 2	59
Franta, 1952	69
Výtah 3	73
Franta, 1956	79
Dita	85
Franta, 1958	97
Výtah 4	105
Franta, 1959	113
Hubertův Doslov	121
Slovo Drzé Autorky	128

ANIČKA

Lehká nervozita ji paralyzovala a zdržovala v běžných ranních činnostech. Jako by si o její žaludeční stěnu někdo ochlazoval horký čaj. Tam a zase zpátky. Chvilková úleva a hned nato vlna horkého nepohodlí, která vás donutí se zastavit a vyfouknout úzkou štěrbinou v ústech proužek teplého vzduchu.

Anička se chystala udělat něco na její vkus velmi neobvyklého, možná šíleného, a zároveň něco, s čím by její babi Franta rozhodně nesouhlasila. Ale co. Babi je po smrti. Už sedm měsíců. Aniče po ní zbyla stará chalupa, pár dřevěných ptačích budek, půda plná hraček, jedna fotografie a samozřejmě precizní výchova, na kterou dennodenně narážela a snažila

se ji teď po babiččině smrti ze sebe setřást jako kočka přebývající chlupy.

Anička byla krásná. Jemně nádherná. Jako jarová bublina z bublifuku. A to nebyla náhoda, že zrovna jako jarová bublina z bublifuku, protože Anička bubliny milovala. Už od dětství ji fascinovala ta lehkost. Vždycky když koukala na vznášející se duhovou bublinu, pomyslela si se svým typickým snílkovstvím: V jarové bublině bych chtěla obletět svět.

Pracovala jako vědkyně. Zkoumala pohyb bublin v tlakových nádobách. Samozřejmě. Kdo jiný by měl tento výzkum dělat než ten, kdo miluje bubliny a nevdá mu je o samotě hodiny a hodiny pozorovat.

Anička si uvědomovala, že je důležité, co si dneska vezme na sebe. Potřebuje se cítit dobře. Většinou nebyla zvyklá přemýšlet o módě, běžný den totiž trávila v bílých kalhotách a plášti, pod kterým měla většinou reklamní tričko nějaké farmaceutické firmy. Pro tuto příležitost si tedy musela pořídit nový outfit. Rozhodla se pro zvonové džíny s nenápadným srdíčkem na zadní kapsičce a proužkovanou košili. Cítila se dobře a o tom, jestli se v něm bude líbit mužům, moc nepřemýšlela. Nechtěla přece muže povrchního. Chtěla někoho, komu se bude líbit její duše. A když ne, tak hlavně ať má rychlé spermie.

Aničce šlo totiž hlavně o dobrou genetickou informaci, ten zbytek popravdě zas tak moc neřešila. Vlasy si svázala do uzlu a ofinu, kterou si nechávala dorůst, sepnula nahoře kovovou sponkou.

Věděla, že tohle by se babi vůbec nelíbilo, a i proto jí to vlastně připadalo docela vzrušující.

Rty si přešla tónovacím jelením lojem a dala ho do kabelky společně s telefonem a dezinfekčním gelem vlastní výroby, který voněl po meduňce.

Navzdory nervozitě se dokázala vypravit z domu celkem rychle. Zkontrolovala ještě adresu na letáku a přesvědčila se, že opravdu ví, kde přesně to je, a vyrazila z domu jako vždy... pravou. Cesta jí měla zabrat asi půl hodiny.

Anička žila v jednom větším okresním městě s velice dobrou dopravní infrastrukturou, ve svém okolí měla i školky a školy se skvělou reputací a spoustu dětských hřišť a herniček... Kvůli stále narůstající chuti stát se matkou si tohle všechno zjistila do posledního puntíku.

Nastoupila do tramvaje a pohled jí hned ulpěl na mamince s kočárkem, která zrovna nabízela svému rozkošnému půlročnímu chlapečkovi křupku. Chlapeček si ji vzal, po chvíli si všiml, že se na něj Anička usmívá, a se zavýsknutím ji zahodil na zem. Asi aby ji pobavil.

Anička milovala děti a její biologické hodiny odbíjely tak hlasitě, že si i ona sama říkala, že to snad musí být velké nástěnné kukačky, které slyší celý svět.

Jen potenciální tatínek jejich odbíjení pořád neslyšel, nebo mu možná připadalo nepříjemně rušivé.

Aniččin vztah k mužům by se dal definovat jedním slovem. Lhostejnost. Nikdo ji nenaučil, že by muže měla k něčemu potřebovat. Babi Franta totiž chlapy nikdy nepotřebovala a tuhle svoji zkušenost dost důsledně předala i své vnučce. Dokonce i v dobách její puberty byla přesvědčivější než Aniččina stoupající hladina hormonů. Jakéhokoli chlapce, který se ochomýtal okolo, dokázala odradit nebo znemožnit tak, že už se nikdy neukázal. Dějala to různými způsoby.

Jednou to vypadalo, že se Anna opravdu zamilovala, chlapce dokonce přivedla na malý nedělní oběd. Jenže po tom, co ho babi vyzpovídala mnoha vlezlými otázkami včetně dotazů na choroby celé rodiny, dala nenápadný pokyn jejich psu Vratíkovi: „Obsluž pána.“ Bylo to tiché, ale Anička to slyšela a Vratík taky. Hned se rozběhl a občůral Milanovi nohu, a ještě mu roztrhl kalhoty. Milan utíkal pryč s čvachtající botou. Nechápal, čemu se ty dvě smějí. Co ale chápal, bylo, že do jejich světa nikdy nezapadne.

Svět babi Franty a její vnučky Aničky byl uzavřený, křehký a tak nedotknutelný, že každý, kdo je zažil společně, jako by četl nad jejich hlavami ceduli: ‚Nevstupovat. Hájený majetek.‘

„Nikdy jsem chlapa k ničemu nepotřebovala,“ vykládala s mírnou zahořklostí ve znělém hlase babi, když

v hlubokém předklonu a s protaženými stehenními svaly jako primabalerína plela záhony, sekala dříví, čistila odpad nebo dláždila chodník.

Aniččina babička Franta byla jedna z nejkouzelnějších žen, které kdy vesmír poslal na naši Zem. Na jednu stranu rozhodně a na tu druhou vůbec ne. Vychovávala Annu s tak velkou láskou, obětavostí a horlivostí, že by tomu klidně někdo mohl říkat i krutost. Byla po všech stránkách tak košatá, že už pro Annu nezbyvalo moc prostoru rozvinout se do svých vlastních světových stran.

Když Franta vzala tenkrát maličkou Annu do rukou, vnímala ji jako náhradu za Hanku, která porod té malé bytosti nepřežila, která ho nikdy přežít nemohla, protože měla vrozenou vadu, o níž do té chvíle nikdo nevěděl. Řekla si, že tomuhle děcku udělá nejkrásnější dětství, vychová ho v té největší lásce a nikdy, nikdy nedopustí, aby mu někdo ublížil. Zavrže to děcko do malé bezpečné bubliny, kam pustí jen to, co bude chtít a co bude požadovat za dobré.

Jen to jí pomůže překonat tu neuvěřitelnou bolest. Bolest a další strach o někoho tak blízkého.

Pro Aničku byla babi vším. Něžný obr s vráskami na pažích, zámek se spoustou tajemných komnat. A stejně. Stejně i přes tu nekonečnou lásku, kterou k babi cítila, si občas musela přiznat, že má opravdu jen kousek k tomu ji nenávidět. Za tu její urputnost, kterou si začala uvědomovat až teď, když se jako hříbě snažila postavit na vlastní nohy.

Jenže vždycky když Anička cítila vztek na babi, okamžitě se objevilo něco, za co ji tak moc milovala a kvůli čemu se jí oči zalily slzami. I teď během cesty na kurz, když se držela žluté tyče, kymácela se v tramvaji a maminka s kočárkem už dávno vystoupila.

Právě se jí vybavil třetí šuplík v babiččině kredenci, vonící lékořicí a bonbóny, které tajně ujídala a při tom pozorovala babi, jak ji u toho sleduje a dělá, že to nevidí. A někdy jí jen tak naoko pokárala, ať se tolik necpe.

„Babi, kde máš dědu?“ ptala se někdy Anička.

„Jaký kus ledu?“ odpověděla babi.

„Dědu kde máš, babi?“ zeptala se znovu Anička a už se začala smát, protože věděla, co babi začíná hrát za hru.

„Že s tím nadělám moc vědu?“ Babi hrála hluchou bábu z Perníkové chaloupky a vytahovala si při tom ušní lalůček do strany, jakože neslyší. Anička se smála a po chvíli vyptávání nechala, protože věděla, že to nemá cenu. Babi jí prostě některé věci říct nechce. A Anička věří, že jí říká jen ty, které slyšet má.

To až později, když byla Anička starší a ptala se zas a znova, tak jí babi odpovídala: „Než abych prala trenky a ponožky nějakému ožralovi, to budu radši navždycky sama.“

Podobně to bylo i s otázkou na rodiče:

„Babi, kde mám rodiče?“ zeptala se asi ve dvou letech. Nikdo jiný by jí nerozuměl, protože Anna dlouho jen nesrozumitelně žvatlala, ale Františka moc dobře věděla, na co se ptá.

Tenkrát zrovna zalévala bílou ranní kávu a možná, možná Annu na chvíli nechala bez pozornosti, bez dozoru, bez své intenzivní energie, nechala ji přemýšlet a to malé děcko jí to hned vrátilo touhle otázkou.

„Nešlo to. Máš mě,“ vypadlo z babi tenkrát a jí samotné bylo jasné, že takhle odpověď to dítě uspokojí jen na pár dalších dní a že ta otázka přijde znovu.

A tak do sebe rychle nalila bílou kávu, otevřela vrátka na půdu, vytáhla spoustu starých hadrů, čepců a bot a sehrála Anně pohádku o Sněhurce a sedmi trpaslících, včetně všech sedmi trpaslíků, a Anna se smála a pištěla a radostí skákala tak vysoko, až se několikrát počůrala. A aby to nebylo málo a další otázka na rodiče přišla – pokud možno – až za dlouho, tak odpoledne jí postavila ve stromě ze starých prken domeček a nainstalovala tam Anně křeslo a budku pro ptáčky. Budka byla krásná, dřevěná, červené barvy, měla dokonce několik pokojíčků a vlevo dole měla do červeného dřeva vyryto EB. Anička si myslela, že to znamená elitní budka. Protože to byla elitní budka. Babi jednoho ptáčka upletla, vycpala